

Ikke Angrebspagt Danmark – Tyskland

Statsminister Stauning rejste til England og forespurgte:

Hvorledes vil England forholde sig ved et tysk angreb på Danmark?

Svaret var negativt:

England vil være ude af stand til at bistå Danmark.

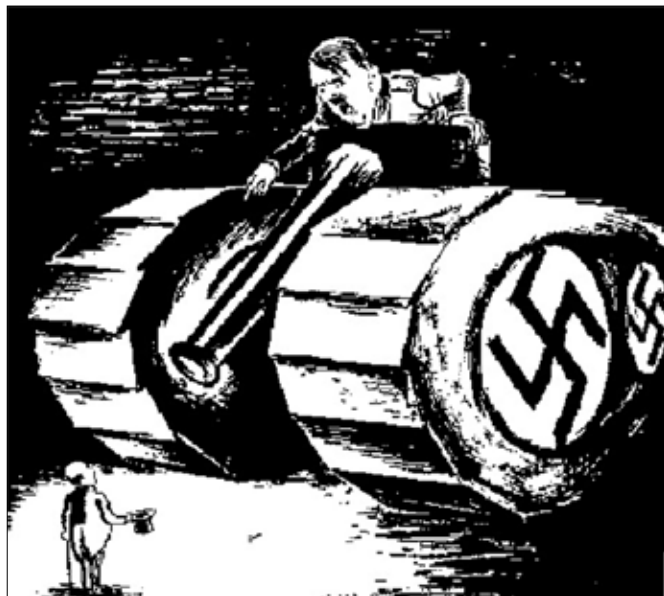
31. maj, 1939: Danmark og Tyskland afslutter en Ikke – Angrebspagt. Norge, Sverige og Finland afviser det tyske tilbud.

Grunden hertil er sandsynligvis Danmarks afvisning af et Nordisk Forsvarsforbund.

Den danske statsminister

Stauning udtalte på Nordisk Råds møde i Lund:

Danmark er ikke Nordens lænkehund

En anden grund til de andre nordiske landes afvisning var deres geografiske placering og det latterlige i at tegne en pagt med en modpart, der allerede havde brudt den ene aftale efter den anden. I folkemunde hed det, at en aftale med nazister var ikke det papir værd, den var skrevet på. Eller; det eneste, man kunne bruge en aftale med nazister til, var at tørre sig med den et vist sted.

Danmark tager dog mod det ædelmodige tilbud om at afslutte en Ikke-Angrebspagt med Tyskland. Beroligende må det have været for nazisterne at vide og få slået fast, at Danmark ikke ville angribe Tyskland.

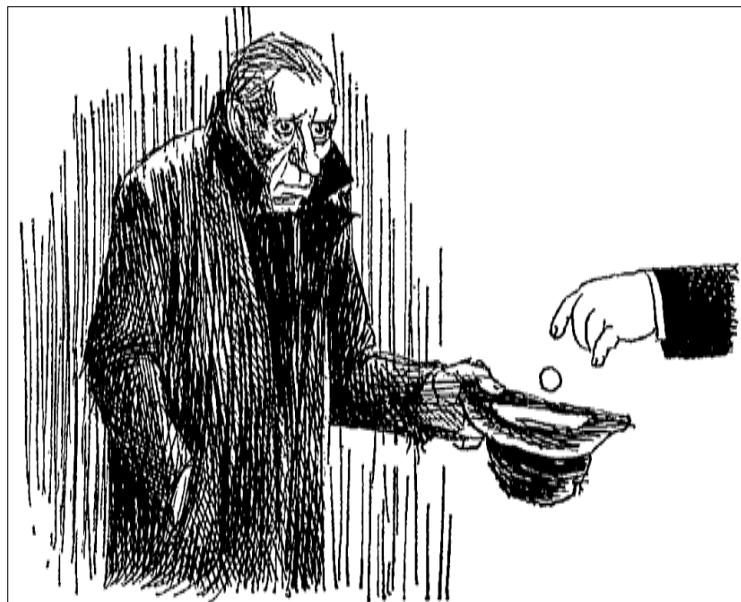
Flygtninge – civil ulydighed;

Beretning fra mit barndomshjem

Mine forældre begår civil - ulydighed

I årene 1934 – 1939 kom folk, som far, der talte perfekt tysk, snakkede meget med. Det var tyskere, de præsenterede sig aldrig. Som regel kom og gik de i mørke. Jeg fik besked, på, at blev jeg spurgt, lige meget af hvem, så havde jeg intet set eller hørt.

Det var nødvendigt med al dette hemmelighedskræmmeri, for det skete flere gange, at tyske emigranter blev pågrebet af det danske politi og lempet over grænsen til Nazityskland. Her ventede umenneskelige lidelser og som oftest den visse død.

142 tyske flygtninge blev arresteret og udleveret af dansk politi til det tyske Statspoliti (Gestapo) under besættelsen. Før besættelsen, da Danmark benævnedes som et frit og selvstændigt land blev emigrant kidnappet på åben gade. Mellem 2 – 300 andre blev udleveret eller lempet over grænsen til krematorieovnene. Flere ledende danske politifolk blev uddannet i Prints Albrechtstrasse i Berlin af tysk politi. Intet er undersøgt af vore myndigheder, ingen er anklaget for disse forbrydelser.

Som regel havde mor en portion mad til dem, de åd som tærskere og kastede sig over maden som glubske hunde. Flere gange kom de mægbeskidte, sorte som negre. De blev gerne et par dage, mor skulle ordne deres tøj, så de ikke vakte opsigt, hvis de skulle ud mellem andre.

Røde Hjælp, (Rote Hilfe) en kommunistisk organisation smuglede flygtninge til Danmark via danske kulbåde, og mine forældre som åbenbart var medlemmer – hjalp så godt de kunne. Udover den kommunistiske hjælpeorganisation var der også den socialdemokratiske, Mattiottifonden, her kunne flygtningene få en krone, når de viste deres flyttebevis frem. Det blev de kommunistiske flygtninge advaret imod, for selv om nogen kunne få op til 15 kr. om ugen, kunne de blive stukket til myndighederne og dermed til Gestapo.

Hvis flygtningene var lovlydige og gjorde, som myndighederne forlangte, skulle de møde en gang om ugen og fremvise en halvtredser som bevis på, at de kunne klare sig selv uden at belaste det danske samfund. Flygtningene skrabede deres småpenge sammen, vekslede til en halvtredser og lod den gå på omgang.

Tiderne skifter og en noget anden type flygtninge kom og gik. Det var spaniensfrivillige. Folk, der aktivt havde kæmpet mod fascisterne. De var anderledes, de var gerne meget stille og rolige, men de var selvbevidste. En af dem kom i flere år hos os. Før nazisterne kom til magten havde han været formand for havnearbejderne i Hamborg. Han talte meget med mig, rettede tålmodigt på mit gebroknede tysk og fortalte mig, hvad krig er og viste mig bøger, som de socialistiske partier i Tyskland havde udgivet for at lære folk om krigens sande væsen.

I en af bøgerne var to billeder et på hver side. Det ene var familiens stolthed i fuld ornat, med pikkelhue og gevær med bajonet.

Flot fyr. På den modsatte side, så man familiestoltheden hængende som hakkemad i pigtråd en uge senere. Disse billeder så jeg som barn, disse billeder genkendte jeg øjeblikkeligt 64 år senere.

Willi Boller en flygtnings skæbne

Han kom altid efter mørkets frembrud og gik inden det blev lyst til sit næste logi. Han var bange, han var skræmt, han var forsigtig.

På sin krop havde han oplevet krigens rædsler i Spanien, jeg tror, han kunne se ind i fremtiden. Tysk skulle der tales, jeg strittede imod, men han blev stædigt ved: *„Hør dog på mig dreng – du må lære tysk for at kunne klare dig i fremtiden.“*

Han fortalte mig om sin tid i Spanien; hvorledes regulære tyske og italienske tropper var sat ind med det mest moderne krigsmateriel mod almindelige arbejdere og bønder, som når de skulle storme, f.eks. foretage modangreb, tit blev sendt op af skyttehullerne uden våben. De skulle så prøve at finde dræbte eller sårede kammeraters våben.

Han var bitter.

Luftbombardementer og fly, der i lav højde strøg ned over flygtende civile og spyede deres maskingeværild ud, kaldte han militær træning, som vi kender det fra vore efterårsmanøvrer.

Guernica sagde han, var et godt eksempel. Nazisterne gør det helt systematisk. Hvis vore tropper forsøgte at rykke frem, startede de med at bombe og beskyde folk på de veje, vi skulle passere.

Resultatet må du kunne tænke dig til. Når vi nåede disse tusinder af børn, gamle kvinder og mænd, som lå sårede, kunne vi jo ikke gøre andet end at stoppe op, vi havde ikke hjerte til andet end at prøve at hjælpe og lindre deres lidelser.

Denne nazistiske taktik blev brugt under 2. Verdenskrig overalt, hvor nazisterne smadrede demokratierne. Holland, Belgien, Frankrig og Norge blev de nærmeste eksempler på barbariet. Han var bitter over de vestlige landes og Folkeforbundets passivitet.

"Kan du ikke se", sagde han, "de snakker og snakker, de viger og viger hele tiden, det er ligesom, hvis du viser en gal køter, at du er bange, så bliver den mere og mere „modig“ for til sidst at angribe dig". Jeg forstod ham ikke helt, for i min drengeverden var noget sandt eller usandt, sort eller hvidt.

Nuancerne, politikernes dobbeltspil, deres evne til at sige et, gøre noget helt andet; deres evne til at tilsløre kendsgerningerne, lyve og forføre hæderlige mennesker, forstod jeg først nogle år senere.

Udleveret til Tyskland;

Willi Boller blev et af de mange ofre for de danske myndigheders jagt på tyske emigranter. En dansk betjent fik i 1943 mistanke til Willi, undersøgte sagen ved i civilt at opsøge hans kæreste, som var en utrolig flot, men lidt dum dame.

Under trusler tvang han hende til at fortælle om Willi og inden vor lille betjent forsvandt, betroede han pigen, at han elskede hende højere end alt på jorden og gik i seng med hende.

Det må have været et ret godt knald, for derefter anmeldte han Willi

til sine kolleger, i politiets afdeling for særlige anliggender og fortalte, hvor de kunne pågribe Willi.

To nævenyttige civile betjente anholdt Willi på Enghave Plads.

Her var mange mennesker forsamlet og højt råbte Willi:

„Slip mig, lad mig gå, hvis I arresterer mig, vil jeg blive udleveret til Gestapo; de vil mishandle mig, overlever jeg torturen, vil jeg blive halshugget.“

Og det blev han.

Disse to eksemplarer fra det fædrelandskærlige, danske politikorps havde skyderne fremme. Willi fik ikke en chance. Jeg undersøgte hele sagen meget grundigt og det lå helt vidnefast, at de to betjente, uden besvær og meget nemt kunne have overset Willi. De kunne have vendt det blinde øje til, helt uden omkostninger.

Derefter blev han overflyttet til SS Hovedkvarteret i Hamborg. En enorm, stor betonklods. Det eneste, der stod op i ruinerne.

Willi's død

På en tur gennem Tyskland efter krigen, hoppede jeg af toget i Hamborg og fandt Willi's forældre. Hamborg var en stor grusdyng, 100 % sønderbombet. I nogle ruiner fandt jeg hans gamle forældre. Jeg havde en pakke med omhyggeligt udvalgte sager med; ting som havde betydning for at overleve.

De var mistroiske, kunne de være andet? Men de tøede op, efterhånden som jeg overbragte hilsener og fortalte dem om deres søn. Jeg fik lov til at overnatte og fik en plads på gulvet. De ville ikke fortælle om Willi.

Næste morgen spurgte faderen:

„Vil du se noget af Hamborg“? Jeg forstod, at han ville fortælle om Willi, men også, at han ville skåne sin kone. Willi var blevet torteret på det frygteligste, men han havde kunnet modstå rædslerne uden at opgive navn på en eneste af de mange, der havde hjulpet ham i årenes løb.

Vi fik lov til at komme indenfor og gik straks ned i kælderetagen. Celle efter celle stødte op til de lange gange. Her var mørkt, her stank af skidt og jeg bemærkede, at lugten var skrap.

„Sådan var det også dengang,“ sagde faderen, *„intet er ændret. Udover at galgerne, hvor de hængte fangerne og huggeblokkene, hvor de halshuggede dem, er fjernet. Nazisterne, SS'erne var så raffinerede, at de i lokalerne lige op til henrettelsespladsen havde forhørslokalerne.“*

Halshugning opfattes vel af de fleste som en barbarisk middelalderlig foreteelse. Den ansvarlige SS'er for massakren i Oreadeur sur Glane blev halshugget i DDR længe efter krigens afslutning.

Den gamle mand havde svært ved at berette om sønnens skæbne, men frem skulle det, velsagtens håbede han, at hvis disse grusomheder blev kendt, så ville man i fremtiden være ude af stand til igen at opføre sig så umenneskeligt.

Det måtte betyde slut på grusomhederne.

Årene, der er gået siden, viser, at han tog fejl.

Faderen fortsatte: *„Da jeg igen så Willi, min søn efter alle disse år, stirrede jeg igen og igen; kunne denne bylt af stinkende, beskidte klude virkelig være mit barn, min søn? Jeg kaldte sagte, „Willi, Willi, et ansigt blev vendt imod mig. Jeg genkendte det ikke, så forslået, så mishandlet var det.“*

Vi forsøgte at tale sammen, Willi fortalte mig nu, at han var blevet hjulpet af gode kammerater i Danmark, men ikke mere“.

Faderen besøgte Willi fire gange mere; men den 5. gang nægtes han at komme ind. Han bad om tilladelse til at se sit barn, og blev mødt med et hånlige grin:

„Svinet var allerede henrettet, halshugget.“

Faderen bad om at få sønnens lig udleveret, men nix, der var krig og SS havde vigtigere ting at tage sig til: Der bliver slået så mange ihjel hver dag, vi aner ikke, hvor man har læsset ham af.”

Efter krigen blev de to danske betjente, Willi Bollers, banemænd, medskyldige i mord forfremmet for deres indsats for fædrelandet.

Danske handelsskibe

Krigen var brudt ud i september, og snart efter begynder tyske ubåde at torpedere danske handelsskibe. Den danske kuldamper Vendia torpederes 30. september 1939 af en tysk ubåd ud for Hanstholm.

Det kostede 11 danske søfolk livet.

Tyskerne forsøgte at lyve sig fra forbrydelsen, men enden på komedien blev et tysk løfte om, at man ville betale en erstatning, når man havde vundet krigen. Uforskammet betingede tyskerne sig, at sagen ikke blev offentligt omtalt i Danmark. Den frie, danske presse fik besked på at holde kæft, og det gjorde den.

29 danske skibe med 362 søfolk gik tabt.

Uden mindste varsel, uden i det mindste at give søfolkene bare en chance for at redde liv og lemmer, kastede de nazistiske krigshelte sig over de danske kul og smørbåde med fredelige søfolk.

Som ådselædere over et forsvarsløst bytte. I Tyskland blev ubådsbesætningerne åbenlyst dyrket som helte. Danskerne var tavse og forstod ikke det heltemodige i at sænke ubevæbnede skibe, der sejlede med fuldt lys og fuld lanterneføring. Det fuldstændigt meningsløse i forbrydelserne ses bedst ved sænkningen af skibe i ballast.

Disse skibes silhuet viste på vandet med al tydelighed, at de ingen last havde og derfor ikke kunne medføre kontrabande (krigsvigtige varer). Men Danmarks regering og dansk presse klappede i; løven måtte ikke tirres.

Nordsøens våde grav

Oplysningerne her og i den efterfølgende tabel er fra det anti-fascistiske tidsskrift Håndslag, august 2002. Ufuldstændige opgørelser viser, at den tysk-nazistiske hemmelige ubådskrig i løbet af syv måneder i 1939 – 40 kostede de tre nordiske lande samt Holland 1302 menneskeliv.

Opgørelsen her er ufuldstændig, fordi den f.eks. ikke inkluderer antallet af passagerer, som i hvert fald nogle af de danske skibe havde med på det, der skulle blive en dødsrejse. Torpederingerne skal ses på baggrund af, at de gældende internationale regler for krigsførelse indeholdt klare bestemmelser om, at civile skibsbesætninger skulle advares og „anbringes“ et sikkert sted, inden deres skib blev sænket.

De samlede tab for de nævnte fire lande, inklusive omkomne, som følge af et ukendt antal minesprængte skibe kan ses på næste side:

Danske politikeres medansvar for mord på danske søfolk

Danmark: 29 skibe 362 omkomne

Sverige: 42 skibe 297 omkomne

Norge: 55 skibe 393 omkomne

Holland: 23 skibe 250 omkomne

Den parlamentariske kommissions undersøgelser foretaget af politikere mod politikere var og blev et falsum, alene af den grund, at man ikke skulle undersøge og dømme politikere for deres forræderier før den 9. april 1940. Derfor er der ikke rejst anklager, derfor er disse forbrydere ikke blevet dømt.

Stik imod alle regler for krigsførelse blev søfolkene myrdet med koldt blod i tidsrummet fra Tysklands udløsning af Anden Verdenskrig den 3. september 1939 og indtil den tyske besættelse af Danmark den 9. april 1940.

I bogen MALTESERKORSSKIBENE: EN TRAGEDIE:
berettes følgende:

Afskrift i uddrag side 42:

”Straks efter krigens start i september 1939 blev der vedtaget en lov, der forbød enhver omtale af danske skibes positioner, bestemmelsessteder, afgangstider, sejlruiter osv. Dette forbud, som blev håndhævet hårdt blandt søfolk, blev klart overtrådt af fragtnævnet, der på Munchs (den danske udenrigsminister ÅS) blev pålagt at sende sine indsamlede oplysninger videre til den tyske ambassade i København. Videregivelse af oplysninger bliver efter januar 1940 rent forbryderisk, idet chefen for de tyske ubåde Karl Dönitz nu erklærede, at et område øst for Skotland var fri kampzone for tyske ubåde. OKM (Oberkommando Kriegsmarine ÅS) gav tilladelse til, at alle skibe (her kun undtaget skibe fra USA, Japan, Italien og Sovjetunionen) måtte sænkes i dette ”Operationsgebiet” uden varsel.” Afskrift slut.

Den danske udenrigsminister P. Munch forhandlede og fik i nov. dec. 1939 en aftale med den tyske udenrigsminister von Ribbentrop gående ud på:

1. Danske skibes sædvanlige sejlruiter i Nordsøen over forholdsvis lavvandede områder, som var vanskelige at operere i for u-både, ændredes til Operationsgebiet, der med sine dybder gav u-både maksimale betingelser.

2. Sejlruter, afgangstider m.m. skal oplyses af danske myndigheder til de tyske via Fragtnævnet.
3. Formålet var, at undgå fejltagelser – forveksling af krigsførende skibe med neutrale skibe, samt en gentagelse af de gældende internationale regler for krigsførelse.
4. Da denne aftale var indgået uden chefen for de tyske u-både, admiral Dønitz's, vidende, følte denne sig forbigået, og intrigant besluttede han med sine u-bådschefer at sænke – neutrale skibe.
5. Sandsynligheden taler for, at den tyske søfartskyndige, gestapoagent og spion, Duckwitz har videresendt Fragtnævnets oplysninger til den tyske Kriegsmarine.

Hvorfor stoppede menneskehedens velgører Duckwitz eller andre indflydelsesrige personer ikke strømmen af informationer til de tyske u-både?

Man kunne ikke undgå at se de umiddelbare konsekvenser af efterretningerne?

Efter kapitulationen blev Duckwitz fremstillet som de danske jøders velgører og frelser. For god ordens skyld kun, at han, som siden 1932 var svoren nazist, var krigsforbryderen dr. Werner Bests højre hånd.

Kong Frederik den 9, udmærkede forbryderen med en dansk orden.

Die Schauspile ist zum Ende – oder?

Udenrigsministres kvalitative forskelle:

Erik Scavenius var dansk udenrigsminister under første Verdenskrig. På kongens forlangende afløste han udenrigsminister P. Munch ved regeringsomdannelsen d. 8. juli, 1940. I en periode fungerede han som statsminister og det var ham, som erklærede Sovjet krig ved at undertegne Anti-kominternpagten.

Han blev beskyldt for at være tyskvenlig, men Stauning skal have udtalt: „Scavenius kan ikke være venlig.“

Når danske skibe blev torpederet af tyske u-både under Første Verdenskrig tilkaldte Scavenius den tyske gesandt og foreholdt denne, at hvis torpederingerne fortsatte, ville det betyde stop for danske fødevarereleverancer (Gullach) til det sultende Tyskland.

P. Munch foretog sig intet.

362 danske søfolk blev skånseløst myrdet

Forklaring til tabel:

M = minesprængning –

T = torpedering –

væk = skibet er sporeløst forsvundet –

i alle tilfældene har tysk ubåd noteret sig for (taget æren for) „helledåden.“

Sænkningerne må derfor være foregået uden varsel, da ingen af de sænkede skibes radiooperatører nåede at sende nødsignaler.

? = sænkning ved beskydning fra ubåd.

Offentlige danske myndigheder og senere danske historikere har anvendt ord som forlis – minesprængning – for ikke at tirre løven, for ikke at afsløre, at der var tale om krigsforbrydelser

Dato	Skibets navn	Årsag		Omkomne	Rejse:	Ladning:
		Handels- ministeriet	logbøger			
30.09.39	ss. VENDIA	T	T	11	Danmark-England	Ballast
03.11.39	ms. CANADA	M-T	T	0	England-Danmark	Soyabønne
03.12.39	ss. OVE TOFT	M-T	T	6		
07.12.39	ss. SCOTIA	T	T	19		
09.12.39	ss. MAGNUS	M-T	T	19	Danmark-England	Ballast
16.12.39	ss. JÆGERSBORG	M-T	T	18	Danmark-England	Madvarer
17.12.39	ss. BOGØ	M-T	T	14		
19.12.39	ss. JYTTE	M-T	-	10	England-Sverige	Kul
28.12.39	ss. HANNE	M-T	M	15		
12.01.40	ms. DANMARK	T	T	0	Aruba-Nyborg	Olie
18.01.40	ms. CANADIAN REEFER		T	0	Haifa-Glasgow	Frugt
21.01.40	ss. TEKLA	M-T	T	9	England-Danmark	Kul
27.01.40	ss. ENGLAND	M-T	T	20	Danmark-England	Ballast
27.01.40	ss. FREDENSBORG	M-T	T	20	Danmark-England	Ballast
31.01.40	ss. VIDAR <i>Mb.</i>	M-T	T	15	England-Danmark	Kul
13.02.40	ms. CHRISTINE MÆRSK		T	0	Marokko-Danmark	Fosfat
14.02.40	MARTIN GOLDSCHMID		T	15	Marokko-Danmark	Fosfat
15.02.40	ss. RHONE <i>Mb.</i>	M-T	T	9	England-Danmark	Kul
15.02.40	ss. SLEIPNER <i>Mb.</i>	T	T	0	England-Danmark	Kul
15.02.40	ss. MARYLAND	væk	T	34	Sydamerika-Dk.	Oliekager
15.02.40	ss. AASE	væk	T	17	Spanien-England	Frugt
17.03.40	ms. ARGENTINA	væk	T	33	Dk. - Sydamerika	Ballast
19.03.40	ss. MINSK	M-T	T	11	Danmark-England	Ballast
19.03.40	ss. GHARKOW <i>Mb.</i>	M-T	T	20	Danmark-England	Ballast
20.03.40	ss. BOTHAL	M-T	T	15	Danmark-England	Ballast
20.03.40	ss. VIKING	M-T	T	14	Danmark-England	Ballast
21.03.40	ss. ALGIER	M-T	T	4	USA-Danmark	Stykgods
21.03.40	ss. CHRISTIANSBORG	T	T	1	USA-Danmark	Korn
25.03.40	ss. BRITTA	M-T	T	13	Danmark-England	Ballast

Vinterkrigen – Finland

November 1939 – Sovjet angriber Finland. Her får du: et ultrakort forløb af Vinterkrigen, som den fremgik af medierne. Et billede af danskernes og de nordiske folks reaktioner på Sovjets overfald – en fornemmelse af, hvordan overfaldet påvirkede os i dagligdagen og fik virkninger år frem under tyskernes besættelse af Danmark.

En drengs personlige opfattelse:

Når jeg fremsætter mine oplevelser af netop denne fase af krigen, kan det naturligvis være behæftet med en række fejl: der er nu gået 68 år og jeg var dengang i en alder, hvor pubertetens skjulte kræfter indtog en væsentlig del af tankevirksomheden, og ifølge naturens love indskrænkede interessefeltene.

Endelig skal man ikke glemme, at når man vil fremstille, hvorledes man tænkte og reagerede i en bestemt historisk periode, er det fristende at pynte, efterrationalisere, med den viden, eftertiden har givet os. Når jeg gør, som jeg gør, ligger der heri en bestræbelse på at vise, hvorledes en stor dreng forsøgte at finde frem til sine egne holdninger til en verden omkring ham.

Hvis du tænker, hvor dum kan man være?

Har du ret, bare du selv prøver at gøre det bedre.

Politikere var svære at gennemskue også dengang.

Det var en drengs forsøg på at finde virkeligheden

I diskussioner med Willi protesterede jeg vildt mod hans forsøg på at retfærdiggøre Sovjetunionens overfald på et lille land; en stormagts hensynsløse bombning af byer og deres civile befolkninger fandtes der ikke undskyldninger for. Willis udredninger var Moskvas, men han tilføjede dog nogle sløjfer og strøede lidt sukker på, for at jeg skulle kunne fordøje. Han prøvede forgæves at forklare, stormagternes rænkespil, deres gentagne forræderier mod arbejder og bondestaten, Sovjet. Hvis ikke Sovjet beherskede netop landområderne ved den Botniske Bugt, ville Leningrad (Skt. Petersborg) være prisgivet, når nazisterne overfaldt Sovjet, grænsen mellem Finland og Sovjet lå så tæt på Leningrad, at byen kunne beskydes med artilleri.

„Jamen, de har jo en Ikke-Angrebspagt.“

„Når krigen kommer, er Ikke-Angrebspagten ikke det papir værd, den er skrevet på;“ historien gav ham ret.

Det undrede mig, når de voksne diskuterede, at de ikke sagde ikke, hvad de selv følte var rigtigt eller forkert, men brugte de samme argumenter, som det politiske parti, de nu engang tilhørte.

Her var mors forstokkede socialdemokratiske familie ikke et hak bedre end de ortodokse Moskvatro, de kommunistiske stalinister. Disse betonholdninger, tror jeg, lærte mig betydningen af selv at danne sig en mening og ikke blindt følge det parti, man nu havde tilsluttet sig. Tog jeg fejl, var det ærgerligt, men så kunne man vel selv tage ansvaret for sine gerninger.

Et af mine mange spørgsmål var: Havde Sovjet lært af nazisternes krigsførelse i Spanien? Brugte de disse erfaringer i Finland? Hvis de gjorde, var det så ikke stort set det samme fedt – var de bedre end nazisterne?

Jeg tror min opfattelse i det store hele dækkede flertallets opfattelse og følelser dengang. Men der var, som jeg vil vise, en utrolig letfærdig omgang med sandheden fra begge sider, og glem ikke, at den danske presses meninger lå ofte i annoncørernes lommer.

Tyskerne kontrollerede og dikterede dansk presse fra Auswärtiges Amt i Berlin ved at styre annonceringen for bl.a. vaskepulveret Persil og lignende velsignelser

Bag Fronten

Luftangreb mod større finske byer satte byernes træhuse i brand, og den hårde frost umuliggjorde næsten alt slukningsarbejde. Børn i tusindvis blev evakueret bl.a. til private, svenske, norske og danske hjem. Flere af de finske børn i Danmark kom aldrig tilbage, mange først da Anden Verdenskrig var ovre. Disse børn var en tragedie, de, der først kom hjem efter krigen, kom hjem til forældre, de ikke genkendte, og hvis sprog de ikke længere kunne forstå.

Finlandshjælpen tilbød at modtage 37.000 børn.

Dansk presse i klassekampens sold?

Den røde Hær blev latterliggjort i medierne – bemærkelsesværdigt er, at da russerne endelig starter en offensiv, er krigen slut på kort tid.

Propagandistiske eksempler

„Med skarpladt gevær og flere håndgranater stillede hun (finsk lotte) sig på vagt ved det ulmende bål. Pludselig hørte hun en mistænkelig lyd fra skoven.

Hun forstod, at det var russiske soldater, der forsøgte at snige sig ind på dem. Men hun ville ikke forstyrre sine dødsens trætte kammerater. Hun begyndte derfor at synge russiske vuggeviser, og de fik i den tavse, mørke skov en spøgelsesagtig klang.

Virkningen udeblev ikke. Da hun mærkede, at russerne var standset, rykkede hun 30 meter frem, stadig syngende sine russiske vuggeviser. I sang bad hun de russiske soldater om at kaste deres våben bort og synge sammen med hende. De troede, at lotten var en overnaturlig åbenbaring, og adlød skrækslagne formaningen. Alle ravede ind i den finske lejr, hvor den russiske patrulje blev taget til fange af de forundrede finske soldater.“

Hier ist noch ein: En oberst fortæller:

„Finske soldater vover sig op på russiske kampvogne med trækøller og sønderslår de russiske maskingeværer. Vore soldater har mistet enhver frygt for de russiske kampvogne.“

Und noch ein:

„Russiske officerer er fundet i kvindeklæder. Det står i forbindelse med, at et brugsforeningslager nordpå har måttet opgives. Man glemmer ikke nemt de fangne russere, som var ikklædt galocher og kjoler.“

Denne pressehetz kom senere til at danne grundlaget for mange danskes forventninger til en tysk lynkrigs hurtige resultater over barbarerne ved overfaldet på Sovjet. Men på trods af fredsftalen og den massive nød forberedte og deltog finske højrekræfter senere i Tysklands angrebsplaner mod Sovjetunionen.

„I Hitlers Weisung nr. 21: Fall Barbarossa (kodenavnet for angrebsplanen mod Sovjet) af 18.12.40 hedder det:

„På operationernes fløje kan regnes med Rumæniens og Finlands aktive deltagelse i krigen, og Finlands militære opgaver præciseres.“

Der kan regnes med, at svenske jernbaner og landeveje senest fra operationens begyndelse vil være til rådighed for den tyske nordgruppes opmarch.

Da Finland sammen med nazihærene gik til angreb på Sovjet i 1941, udstedtes følgende dagsbefaling til den finske hær:

„Allerede i 1918 havde jeg svoret ikke at stikke sværdet i skeden, før Fjernkarelen var blevet finsk. Af de vældige verdenshistoriske verdensbegivenheder opstår et Storfinland for vore øjne.“

Udtalt ikke af Hitler, men af den øverstkommanderende for den finske hær, arbejdermorderen, general og senere præsident, Mannerheim. (Mannerheim var ansvarlig for mord på 26.000 finske arbejdere efter Første Verdenskrig)

1941: Finland giver tyske tropper adgang til angrebet mod Sovjet. Tyske divisioner blev ført gennem Sverige til Finland til angrebet på Leningrad, bl.a. division Engelbrecht, der blev næsten udslettet. Kort tid efter går Finland selv ind i krigen på tysk side, måske skulle man først lige have en fornemmelse af, hvor godt det gik tyskerne.

Denne krig var meget upopulær blandt finnerne, siger de i dag.

Selvforskyldt upopularitet?

De ortodokse kommunister i Danmark havde det ikke nemt, de fordømte ikke Moskva, nej, de forsøgte efter bedste evne at gøre Moskvas budskaber „spiselige“, men danskerne vendte dem ryggen.

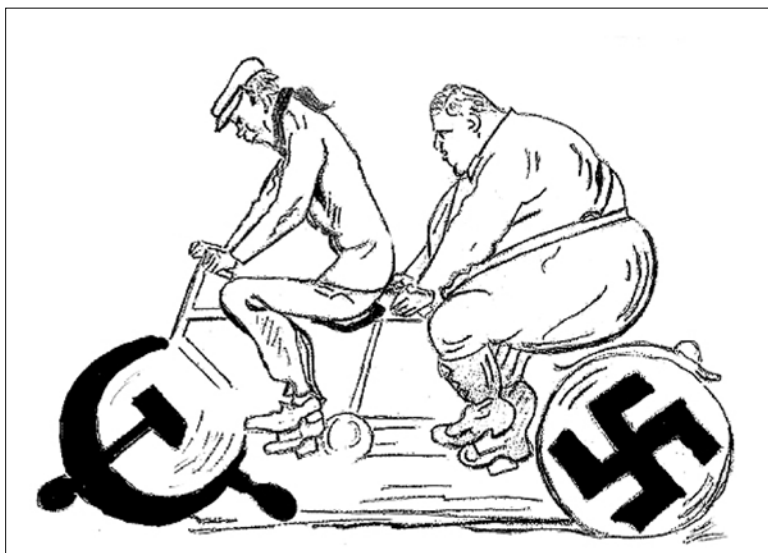
I Folketinget holdt Aksel Larsen en „forsvarstale“ for Sovjets overfald i en tom Folketingssal. Når man skal vurdere vort folketings høje moralkodeks i forbindelse med Finlandskrigen, virker de samme personer nærmest latterlige, hvis man sammenligner dem med deres totale mangel på holdninger, mod og mandshjerte under den tyske besættelse.

De ortodokse kommunisters uforståelige loyalitet mod Moskva var på mange måder skæbnsvanger under besættelsen og senere under Den kolde Krig, fordi den ganske gratis gav de holdningsløse argumenter mod fredsbevægelser og antifascistiske organisationer.

Dette billede udtrykker ganske godt danskernes opfattelse af de følger ikke – Angrebspagten mellem Stalin og Hitler fik. DKP fulgte Moskvas paroler og modtog betaling derfor.

Da pengestrømmen udeblev fra Moskva mistede DKP enhver form for politisk indflydelse – man havde i modsætning til f. eks. det italienske kommunistiske parti ikke taget afstand.

De kommunister på græsrodsniveau, jeg kendte var aldrig et sekund i tvivl – hovedfjenden var nazismen.

Blev danske politikere smittet af nazismen?

I Folketinget fulgte bragetale efter bragetale. Meget store ord.

Lige så højrøstede disse for frihed, demokrati og retfærdighed skrigende og råbende demagoger var, hvor fascismen lagde Europa i ruiner i en fejende medvind, lige så tavse og ubemærkede var de, da tyrannen stod i deres eget land.